

Лисицата затърчала отъ кйоше въ кйоше изъ пещерата да търси дупка да избѣга. А Пѣтлю скочилъ на гредата и завикалъ: „кукуригуу!“... Най-после вълчицата и мечката отворили вратата, избѣгали изъ пещерата и тръгнали да търсятъ децата си.

Като ги намѣрили, избѣгали всички въ планината, седнали тамъ и започнали да се разговарятъ:

— Видѣхте ли, — започнала вълчицата, — какъ викаше на гредата тоя дяволъ малкиятъ „дръжете ги, дръжете ги!... Дайте ми ги тука да ги обеса!“... А тая съ дългата опашка отъ кйоше въ кйоше тича и търси вжжетото!... А онзи съ дългитѣ уши като викна на тоя съ завититѣ рога: „Затвори вратата, затвори, да ги хванемъ и обесим!“... Да не бѣхме избѣгали, всички шѣха да ни избесятъ!...

Заборча есень отъ лани

Заборча есень отъ лани
За сърма тънки колани,
За жълта свила забрадка,
За тъмна сива намятка.

Прибра папурия отъ ниви
И грозде сладко и сливи,
Напълни бѣчви въ мазета
Наготви гостби, мезета.

Отъ всичко що тя продаде,
За борча нищо не даде,—
Сестра си Зима покани
Да ядатъ, пиятъ кат' лани.

Дочу я вѣтъръ — Горняка
Отъ горе хей, отъ букака
Втурна се вихромъ, понесе,
Хабири лоши донесе:

Да плаща есень да дава,
Така не бива, не става;
Той моли дорде е време,
Инакъ ще всичко да вземе,

Стресна се Есень — старица,
Хвърли му бѣла парйца,
Накълми вежди Горнячко,
Хванà й гърло той ячко,

Скъсà и низъ огърлици,
Пръсна и жълти жълтици,
Насмете цѣли камари
Рубета нови и стари.

Гърди изпъчи, наду се,
Далеко гласъ му дочу се:
— Грабете жълти жълтички
За нови шапки, чепички!

Пълнете шепи, торбички,
Купете захаръ, абички!
Грабете жълти жълтички,
Момчета още момички!

Н. Моневъ